

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 48 2018, nummers 1258 – 1292, dinsdag 18 december 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	9
Wabo	9
8.40- en 8.42-AMvB's.....	13
Natuurbescherming.....	13
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	15

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	16
Volksverzekeringen.....	17
Sociale zekerheid overig	17
Bestuursrecht overig	18
Belastingdienst-Toeslagen.....	18
Wet basisregistratie personen	19
Vreemdelingenrecht.....	21
Regulier.....	21
Asiel.....	22
Richtlijnen en verordeningen	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 1258

ABRS, 12-12-2018, 201710032/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 3:41 lid 1

BEKENDMAKING. Het verzenden van besluiten zonder het vermelden van de adresgegevens, kan niet worden gekwalificeerd als bekendmaking in de zin van artikel 3:41, eerste lid, van de Awb. Van toezending of uitreiking aan degene tot wie het besluit is gericht, is op deze wijze geen sprake. Ter zitting heeft de Belastingdienst toegelicht dat besluiten waarvan het adres van belanghebbende volgens het uittreksel van de Basisregistratie Personen als 'Onbekend' staat vermeld, met alleen de naam van de belanghebbende maar zonder adres worden aangemaakt en met de post worden meegegeven. In het systeem van de Belastingdienst/Toeslagen is niet ingebouwd dat dergelijke brieven (zonder adresgegevens) worden onderschept. Zolang een besluit niet retour afzender wordt gezonden, gaat de dienst ervan uit dat het besluit is bekendgemaakt en de termijn voor het indienen van bezwaar gaat lopen. De Belastingdienst/Toeslagen dient in dit soort gevallen besluiten op andere geschikte wijze bekend te maken.

[ECLI:NL:RVS:2018:4035](https://ecli.nl/RVS:2018:4035)

JnB2018, 1259

MK ABRS, 12-12-2018, 201709406/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel Zuidoost te Amsterdam, thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appellant.

Awb 2:14 lid 1

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSSEN. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat een dwangsom is verbeurd. [appellante sub 3] heeft het college na ruim twee maanden in gebreke gesteld. Die termijn is in dit geval niet dermate lang dat moet worden geoordeeld dat [appellante sub 3] het college onredelijk laat in gebreke heeft gesteld. Ook de MvT (Kamerstukken II 2004/05, 29 934, nr. 6, blz. 5 en 13) geeft geen aanleiding voor dat oordeel.

[ECLI:NL:RVS:2018:4081](https://ecli.nl/RVS:2018:4081)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 1260

MK ABRS, 12-12-2018, 201801001/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.3 aanhef en onder b, 2.22

HANDHAVING. Dwangsom. Aan een omgevingsvergunning voor de activiteit

bouwen kunnen, gelet op artikel 2.22, tweede lid, van de Wabo, alleen voorschriften worden verbonden die zien op deze activiteit. Verwijzing naar ABRS 29-01-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:225](#). Omdat in dit geval het vergunningvoorschrift geen betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a en c, van de Wabo, biedt artikel 2.3, aanhef en onder b, van de Wabo geen grondslag voor de handhaving van dat voorschrift.

[...] [Lastgeving] onder oplegging van een dwangsom [...].

[...] [niet naleven van het vergunningvoorschrift]

[...] De Afdeling stelt voorop dat aan een omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen, gelet op artikel 2.22, tweede lid, van de Wabo, alleen voorschriften kunnen worden verbonden die zien op deze activiteit. Vergelijk onder meer de uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:225](#). Voorschriften die zien op de activiteit gebruik, kunnen daarom niet aan een omgevingsvergunning die enkel ziet op de activiteit bouwen worden verbonden.

De omgevingsvergunning [...] is verleend voor de activiteit bouwen, zoals bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo. Anders dan het college betoogt, biedt deze omgevingsvergunning geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het vergunningvoorschrift een bouwvoorschrift is. Uit de omgevingsvergunning blijkt niet dat het vergunningvoorschrift op enigerlei wijze is gerelateerd aan de activiteit bouwen. Het voorschrift is naar zijn aard een gebruiksvoorschrift. [...]

Verder wijst de Afdeling erop dat de omgevingsvergunning niet is verleend voor de activiteit strijdig gebruik als bedoeld in artikel 2.1, aanhef en onder c, van de Wabo. Dit kan ook niet bedoeld zijn, omdat van strijd met het bestemmingsplan geen sprake is. De Afdeling is onder deze omstandigheden van oordeel dat het vergunningvoorschrift een gebruiksvoorschrift is. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[...] In artikel 2.3, aanhef en onder b, van de Wabo, is het handelen in strijd met een voorschrift van een omgevingsvergunning dat betrekking heeft op de in dat artikelonderdeel genoemde activiteiten, verboden. Omdat het vergunningvoorschrift, zoals hiervoor onder 2.2 is overwogen geen betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a en c, van de Wabo, biedt artikel 2.3, aanhef en onder b, van de Wabo geen grondslag voor de handhaving van dat voorschrift. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:4047](#)

JnJnB2018, 1261

MK ABRS, 12-12-2018, 201710086/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Wijchen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32

HANDHAVING. Omvang bouwperceel. Verwijzing naar ABRS 11-10-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2749](#). In dit geval betreft het bedrijfsgebouw enerzijds en de woning en de mantelzorgwoning anderzijds, geen bij elkaar behorende bebouwing. Om die reden bestaat geen grond om af te wijken van het uitgangspunt dat voor de vaststelling van de omvang van het bouwperceel moet worden uitgegaan van de kadastrale percelen.

[...] Lasten onder dwangsom [...]. [...] [laten] bewonen [...] eerste verdieping [...] bedrijfsgebouw [...].

[...] [appellant] en anderen betogen dat de rechtbank heeft miskend dat het college niet bevoegd was om handhavend op te treden, omdat de bewoning van de eerste verdieping van het bedrijfsgebouw niet in strijd is met het bestemmingsplan. [...]

[...] In geschil is de vraag of het bedrijfsgebouw een hoofdgebouw of een bijgebouw is. Het bestemmingsplan definieert het begrip hoofdgebouw in artikel 1.32 van de planregels als "een gebouw dat op een bouwperceel door zijn constructie en/of afmetingen als belangrijkste bouwwerk is aan te merken, met dien verstande dat aan- en/of uitbouwen en bijgebouwen niet tot het hoofdgebouw worden gerekend". Voorts is in artikel 1.20 van de planregels bepaald dat onder bouwperceel wordt verstaan "een aaneengesloten stuk grond, waarop ingevolge de regels een zelfstandige, bij elkaar behorende bebouwing is toegelaten".

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 11 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2749](#)), is bij de vaststelling van de omvang van een bouwperceel de actuele situatie bepalend, waarbij in beginsel wordt uitgegaan van kadastrale percelen. Voor de vraag of het om een bouwperceel gaat is tevens van belang of het bij elkaar behorende bebouwing betreft. Het bestaan van een zodanige situatie leidt ertoe dat meerdere kadastrale percelen in ruimtelijke zin als een geheel worden aangemerkt.

[appellant A] en [appellant B] zijn eigenaren van verschillende, naast elkaar gelegen, kadastrale percelen. Op die percelen staan de woning, een woning die door partijen en ook hierna in de uitspraak als mantelzorgwoning wordt aangeduid en het bedrijfsgebouw. Het bedrijfsgebouw is gelegen op een ander kadastraal perceel dan de woning, heeft een oppervlakte van meer dan 130 m² en is nagenoeg even groot en hoog als de woning. Het bedrijfsgebouw wordt gebruikt ten behoeve van het schildersbedrijf van [appellant A], heeft een eigen parkeerterrein en het voor het bedrijfsgebouw liggende terrein wordt afgeschermd door een hekwerk. Anders dan waar het college van uitgaat beschikt het bedrijfsgebouw over een eigen hoofdontsluiting op de openbare weg, de Spoorstraat. [...] Verder is de voorgevel van het bedrijfsgebouw gekeerd naar dat gedeelte van de Spoorstraat. In de achtertuin van de woning staat de mantelzorgwoning. De achterzijde van de woning en de voorzijde van de mantelzorgwoning zijn gericht op de tuin. Het bedrijfsgebouw is achter de mantelzorgwoning gelegen.

Deze feiten in samenhang bezien, maken naar het oordeel van de Afdeling dat het bedrijfsgebouw enerzijds en de woning en de mantelzorgwoning anderzijds geen bij elkaar behorende bebouwing betreft. Om die reden bestaat geen grond om af te wijken van het uitgangspunt dat voor de vaststelling van de omvang van het bouwperceel moet worden uitgegaan van de kadastrale percelen. [...] Nu er geen sprake is van bij elkaar behorende bebouwing is er ook geen sprake van één bouwperceel als bedoeld in artikel 1.20 van de planregels. [...]

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het bedrijfsgebouw zich op een zelfstandig bouwperceel bevindt. Het bedrijfsgebouw is het belangrijkste bouwwerk op dat bouwperceel en gelet op de definitie van artikel 1.32 van de planregels daarom een hoofdgebouw. Op grond van het bestemmingsplan is de bewoning van een hoofdgebouw

toegestaan. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte geconcludeerd dat sprake was van een overtreding en dat het college bevoegd was om handhavend op te treden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:4059](https://ecli.nl/RVS:2018:4059)

JnB2018, 1262

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 07-12-2018, SHE 18/2589, 18/2590, 18/2591 en 18/2592

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bernheze, verweerder.
Grondwet (GW) 9

Wet openbare manifestaties (Wom) 8

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a

HANDHAVING. Lastgeving om caravans op standplaatsen te verwijderen en verwijderd te houden. Uitspraak in klare taal. In dit geval is sprake van een betoging. Het recht op betoging of vergadering kan niet zonder meer de verboden in de Wabo opzij zetten. Men mag ook vergaderen en betogen op plaatsen waar dit binnen de Wabo wel is toegestaan. Onder de omstandigheden van het geval mag verweerder geen bevoegdheid op grond van de Wabo aanwenden om de betoging te beëindigen. Tijdelijke schorsing.

[..] Lastgeving om caravans op standplaatsen te verwijderen en verwijderd te houden.
[...]

[...] Wat is een betoging?

Het recht op betoging is een grondrecht, beschermd in artikel 9 van de Grondwet (Gw).
Wat mag en niet mag is geregeld in de Wet openbare manifestaties (Wom).

[...] De voorzieningenrechter beschouwt deze activiteiten vanaf 4 oktober 2018 als een betoging. [...] Ook de voorzieningenrechter is van oordeel dat de betoging eindigt, op het moment dat er geen daadwerkelijke handelingen meer worden verricht om het gemeenschappelijk standpunt uit te dragen. Op dat moment moeten de caravans worden verwijderd. [...]

Mag de betoging daar worden gehouden?

[...] De woonwagenlocatie is inderdaad geen openbare plaats. [...]

De Wom laat echter ook betogingen op niet-openbare plaatsen toe. Op basis van artikel 8 van de Wom kan de burgemeester een betoging op een niet-openbare plaats beëindigen als de bescherming van de gezondheid of de bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden dat vordert. Verzoekers hebben op de zitting aangegeven dat omwonenden geen overlast ondervinden van de betoging. Verweerder heeft dit niet betwist. Ook heeft verweerder niet gecontroleerd of sprake is van overlast. [...]

Verweerder kan slechts beperkingen stellen aan de vorm van de betoging als hij de Wom in acht neemt. En verweerder heeft niet aannemelijk gemaakt dat de bescherming van de gezondheid of de bestrijding of voorkoming van wanordelijkheden het plaatsen van caravans in de weg staat.

Wordt door het recht op betoging de Wabo opzij gezet?

De Wabo is niet geschreven om betogingen te beperken. De verboden in de Wabo zijn opgenomen om te voorkomen dat zomaar gebouwen her en der in Nederland worden gebouwd of percelen worden gebruikt in strijd met het bestemmingsplan. De Afdeling

heeft eerder al wel eens overwogen dat het recht op betoging of vergadering niet zonder meer de verboden in de Wabo opzij kan zetten (in de uitspraak van 22 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1724](#)) en dat men ook mag vergaderen en betogen op plaatsen waar dit binnen de Wabo wel is toegestaan. [...] De voorzieningenrechter houdt het ervoor dat verzoekers alleen maar kunnen betogen op de woonwagenlocatie, ook al is dat toevallig bij de standplaatsen van de ouders van verzoekers. Overigens is het plaatsen van caravans op deze locatie niet in strijd met de gebruiksbepalingen van het bestemmingsplan. Onder deze omstandigheden mag verweerder geen bevoegdheid op grond van de Wabo aanwenden om de betoging te beëindigen.

Hoe lang mag de betoging duren?

[...] De voorzieningenrechter vindt, na afweging van alle betrokken belangen, dat onder deze omstandigheden de uitkomst van de bezwaarfase best kan worden afgewacht. In de bezwaarfase kan verweerder nagaan of nog steeds sprake is van een betoging en of dat er andere redenen zijn om de betoging te beperken of te beëindigen. [...]

[...] Daarom schorst de voorzieningenrechter de bestreden besluiten tot één week na de bekendmaking van de beslissing(en) op bezwaar. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2018:6087](#)

JnB2018, 1263

MK ABRS, 12-12-2018, 201800587/1/A3

burgemeester van Gilze en Rijen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Burgemeester was bevoegd tot sluiting van de schuur. Voor de toepassing van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet is niet van belang hoelang de drugs op een bepaalde plek aanwezig zijn.

Het Damoclesbeleid van de gemeente Gilze en Rijen is niet onredelijk te achten.

Er bestaat geen rechtsregel die het de burgemeester verbiedt zijn beleid in die zin te wijzigen dat de terugkijktermijn wordt verlengd van drie tot vijf jaar.

Omdat op het perceel van [appellant] voor de derde maal bestuursdwang is toegepast, lag het in de rede dat een sluiting voor langere duur zou worden opgelegd. Het daaruit voortvloeiende financiële nadeel is daarvan een voorzienbaar gevolg. Het is geen bijzondere omstandigheid op grond waarvan

de burgemeester van sluiting had moeten afzien. Niet is gebleken dat de sluiting van de schuur niet voldoet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Geen bijzondere omstandigheden.

[ECLI:NL:RVS:2018:4036](#)

JnB2018, 1264

MK ABRS, 12-12-2018, 201700604/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Waalwijk.

Wet milieubeheer 1.1a

Activiteitenbesluit milieubeheer 4.5, 6.1

Activiteitenregeling milieubeheer 1.2, 4.20

HANDHAVING. Geen aanleiding voor het oordeel dat het college handhavend moet optreden tegen ziekenhuis vanwege geluidsoverlast. Door de inwerkingtreding van het bestemmingsplan “Woonwijken Waalwijk” in 2006 geldt in ieder geval geen geluidzone meer. In het bestemmingsplan is geen geluidzone opgenomen. Indien een bestaande, van rechtswege geldende, zone bij wijziging van het bestemmingsplan niet in het plan wordt opgenomen, moet ervan worden uitgegaan dat de zone wordt opgeheven. Verwijzing naar ABRS 22 juni 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AT7988](#). Dit is in overeenstemming met de uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AF4382](#). In die uitspraak staat dat een geluidzone niet kan worden gewijzigd met een vergunning maar alleen door een bestemmingsplanprocedure. Dat betekent niet dat het opheffen van een geluidzone alleen expliciet kan gebeuren.
[ECLI:NL:RVS:2018:4048](#)

JnB2018, 1265

MK Rechtbank Rotterdam, 29-11-2018 (publ. 13-12-2018), ROT 17/3961

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb 5:11 e.v.

Wet dieren 6.2 lid 1

HANDHAVING. TOEZICHT. Bestuurlijke boete vanwege overtreding Wet dieren. De omstandigheid dat i.c. in het rapport van bevindingen geen personalia van de toezichthouder zijn opgenomen vormt geen aanleiding om niet van de juistheid van het rapport of de bevoegdheid van de toezichthouder uit te gaan. In het rapport van bevindingen is het toezichthoudernummer van de toezichthouder opgenomen. Verweerder heeft in het bestreden besluit toegelicht dat vanwege vervelende incidenten in het verleden ervoor is gekozen om niet meer de naam van de toezichthouder te vermelden maar om deze functionarissen te identificeren met een toezichthoudernummer waarmee kan worden achterhaald wie het rapport heeft opgemaakt. Daarnaast blijkt uit het rapport dat de betreffende toezichthouder in persoon aanwezig was op het bedrijf van eiseres en zich bij die controle heeft gelegitimeerd. Bovendien is er geen aanleiding te twifelen aan de bevoegdheid van de toezichthouder.

[ECLI:NL:RBROT:2018:9780](#)

JnB2018, 1266

MK Rechtbank Rotterdam, 29-11-2018 (publ. 13-12-2018), ROT 17/1405

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb 5:43, 5:50 lid 2 aanhef en onder a

Wet dieren 6.2 lid 1

BESTUURLIJKE BOETE. Overtreding Wet dieren. De oplegging van de boete na het eerder intrekken van het voornemen tot boeteplegging is niet in strijd met artikel 5:43 van de Awb, omdat van een kennisgeving als bedoeld in artikel 5:50, tweede lid, aanhef en onderdeel a, van de Awb i.c. geen sprake is.

[ECLI:NL:RBROT:2018:9782](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JB2018, 1267

Tussenuitspraak MK ABRS 12-12-2018, 201803629/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bernheze.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 4 aanhef en onder 1, 5 lid 1

WABO. In dit geval kunnen binnen de bebouwingsmogelijkheden die het bestemmingsplan biedt reeds vier woningen worden gerealiseerd, zodat het bouwplan niet leidt tot een toename van het aantal woningen. College was bevoegd omgevingsvergunning te verlenen met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo, in samenhang met artikel 4, aanhef en onder 1, van bijlage II van het Bor.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een kantoor met appartementen [...]

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 27 maart 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7446](#)) moet ter bepaling of het aantal woningen gelijk blijft als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van bijlage II van het Bor, niet bij de feitelijke situatie maar bij de bebouwingsmogelijkheden die het bestemmingsplan biedt aansluiting worden gezocht.

[...] De Afdeling stelt vast dat in het bestemmingsplan geen maximum aan het aantal woningen op het perceel is gesteld. Binnen de bebouwingsmogelijkheden die het bestemmingsplan biedt zijn reeds vier woningen mogelijk. [...] Dat het bouwplan niet voorziet in woningen op de begane grond en de eerste verdieping, maar in woningen op de eerste en de tweede verdieping, doet er, [...], niet toe voor de beoordeling van de vraag of het aantal woningen gelijk blijft als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van bijlage II van het Bor. Het gaat er om dat binnen de bebouwingsmogelijkheden die het bestemmingsplan biedt reeds vier woningen kunnen worden gerealiseerd, zodat het bouwplan niet leidt tot een toename van het aantal woningen. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat het college niet bevoegd was om omgevingsvergunning te verlenen met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo, in samenhang met artikel 4, aanhef en onder 1, van bijlage II van het Bor. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:4079](#)

JnB2018, 1268

MK ABRS, 12-12-2018, 201709406/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1, aanhef en onder a, onder 2°
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en onder 11

WABO. Relativiteitseis. De bescherming van 'een goede ruimtelijke ordening' omvat onder meer een goede kwaliteit van de directe leefomgeving, waaronder de bescherming van de natuurlijke waarden en de bodem- en grondwaterkwaliteit. In dit geval strekken de betrokken normen niet tot bescherming van de belangen van [appellant sub 3].

[...] Het evenement "Amsterdam Open Air" is een dance-festival dat sinds 2011 jaarlijks plaatsvindt in het eerste weekend van juni in het Gaasperpark te Amsterdam. Ten behoeve van het evenement in 2015 heeft het college een tijdelijke vergunning verleend voor het gebruik van gronden in afwijking van het bestemmingsplan.

[...] De omgevingsvergunning is mede gebaseerd op artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo, welke bepaling strekt tot bescherming van 'een goede ruimtelijke ordening'. Dit omvat onder meer een goede kwaliteit van de directe leefomgeving, waaronder de bescherming van de natuurlijke waarden en de bodem- en grondwaterkwaliteit. De normen van artikel 19, eerste lid, onder c, van de Provinciale Ruimtelijke Verordening strekken tot bescherming van de natuurfunctie en de natuurlijke kenmerken en waarden van gebieden die deel uitmaken van de Ecologische Hoofdstructuur en de Ecologische Verbindingszone (thans: Natuurnetwerk Nederland). De woning van [appellante sub 3] ligt op ongeveer 1,1 km van het evenemententerrein in het Gaasperpark en op ongeveer 400 m van de Gaasperplas. De individuele belangen van [appellante sub 3] bij een goede kwaliteit van de directe leefomgeving zijn, gelet op deze afstanden, niet of onvoldoende verweven met de belangen van de natuurwaarden en de kwaliteit van de bodem, waar artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo en artikel 19, eerste lid, van de Provinciale Ruimtelijke Verordening op zien. De betrokken normen strekken daarom in dit geval kennelijk niet tot de bescherming van de belangen van [appellante sub 3]. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:4081](#)

JnB2018, 1269

MK ABRS, 12-12-2018, 201801004/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en onder 4

WABO. Weigering omgevingsvergunning wijziging reclamemast. Uit de Nota van toelichting bij het Bor blijkt dat bij bouwdelen van ondergeschikte aard zoals bedoeld in artikel 4, aanhef en onder 4, van bijlage II van het Bor moet worden gedacht aan liftopbouwen, schoorstenen, ventilatiekanalen, airco-units, luchtbehandelingsinstallaties, glazenwassersinstallaties, brandtrappen of bouwwerken die samenhangen met installaties binnen een gebouw. Het in zijn geheel vergroten van een reclamemast, zoals hier aan de orde, kan niet onder artikel 4, aanhef en onder 4, van bijlage II van het Bor worden geschaard, omdat het geen uitbreiding betreft met enig bouwdeel, gelijk aan of vergelijkbaar met een bouwdeel zoals hiervoor is genoemd.

[ECLI:NL:RVS:2018:3937](#)

JnB2018, 1270

MK Rechtbank Rotterdam, 23-05-2018 (publ. 13-12-2018), ROT 17/1060

college van burgemeester en wethouders van Alblasterdam, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Besluit omgevingsrecht Bijlage 1 onderdeel C categorie 2.7 onder r, categorie 13.4 onder d

Verordeningen Europese Unie 1107/2009 en 528/2012

Wet gewasbeschermingsmiddelen en biociden (hierna: Wgb) 78, 79 en 80

WABO-milieu. Uit de (Verordening en de) Wgb volgt niet dat er geen ruimte meer zou zijn om in het kader van vergunningaanvragen in de omgevingsvergunningen (maatwerk)voorschriften te stellen met betrekking tot de effecten op het milieu (ter plaatse) vanwege het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen en biociden. De (maatwerk)voorschriften die aan het bestreden besluit zijn verbonden dienen een ander doel dan de gebruiksvoorschriften op grond van de Wgb en Europese Verordeningen, nu zij zien op het voorkomen van een negatief (milieu)effect buiten de inrichting. Het betreft hier immers specifieke (maatwerk)voorschriften die wellicht de gezondheid raken maar dan wel die in de zin van een goed leefmilieu en niet die in het kader van bijvoorbeeld de arbeidsomstandigheden.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor het oprichten en in werking hebben van een inrichting voor het begassen en hierop aansluitend ontgassen van containers. (...)

[Eiseres] is van mening dat de toepassing van Degesch (magnesiumfosfide) en Profume (sulfurylfluoride) voor ontgassen en de effecten op de omgeving al geregeld zijn in de Verordeningen 1107/2009 en 528/2012 van de Europese Unie en in de Wgb. In het kader van deze regelgeving worden regels gesteld over bij de toelating te stellen voorschriften, waaronder in ieder geval voorzorgsmaatregelen en veiligheidsadviezen ter bescherming van de gebruiker of andere personen en het milieu. Volgens [eiseres] worden er bij het bestreden besluit dan ook ten onrechte eisen gesteld aan het gebruik en de emissies en is er onterecht aanvullend onderzoek voorgeschreven. (...)

De rechtbank overweegt met verweerder dat in de Memorie van Toelichting (MvT) bij de Wgb (Kamerstukken II, 2005 – 2006, 30 474, nr. 3, p. 33) uitdrukkelijk is vermeld dat de Wgb zich niet verzet tegen het stellen van aanvullende voorschriften met betrekking tot het gebruik van bepaalde gewasbeschermingsmiddelen en biociden op grond van de Wet milieubeheer. Bovendien mag volgens de MvT bij de Wgb worden aangenomen dat, waar het gaat om een opdracht uit hoofde van een andere formele wet, per definitie sprake is van andere onderwerpen dan die waarop de Wgb ziet.

De rechtbank wijst hierbij onder meer naar de volgende passage van de MvT op pagina 33, onder 2.5.4. "Verhouding met regelgeving van decentrale overheden":

(...)

Naar het oordeel van de rechtbank blijkt hieruit dat uit de (Verordening en de) Wgb niet volgt dat er, voor in dit geval verweerder, geen ruimte meer zou zijn om in het kader van vergunningaanvragen in de omgevingsvergunningen (maatwerk)voorschriften te stellen

met betrekking tot de effecten op het milieu (ter plaatse) vanwege het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen en biociden.

Naar het oordeel van de rechtbank dienen de (maatwerk)voorschriften die aan het bestreden besluit zijn verbonden een ander doel dan de gebruiksvoorschriften op grond van de Wgb en Europese Verordeningen, nu zij zien op het voorkomen van een negatief (milieu)effect buiten de inrichting. Het betreft hier immers specifieke (maatwerk)voorschriften die wellicht de gezondheid raken maar dan wel die in de zin van een goed leefmilieu en niet die in het kader van bijvoorbeeld de arbeidsomstandigheden. Ter plaatse is er niet alleen sprake van een industrieterrein maar ook van een openbaar fietspad en een tankstation, die verweerder terecht in zijn beoordeling heeft betrokken. Daarbij valt tevens niet in te zien dat artikel 2.7 van het Activiteitenbesluit een verboden omzetting betreft van Europese Verordeningen in nationale regelgeving. Daarnaast geldt dat in de Wgb, zie de artikelen 78, 79 en 80, niet zelf de emissienormen worden genoemd, maar dat daarvoor verwezen wordt naar de algemene maatregel van bestuur (het Activiteitenbesluit). Verweerder kan naar het oordeel van de rechtbank dan ook worden gevolgd in zijn stelling dat er nog ruimte is om in het kader van de vergunningaanvraag (maatwerk)voorschriften aan de omgevingsvergunning te stellen. Het betoog van BCTN faalt. (...)

[ECLI:NL:RBROT:2018:3924](#)

JnB2018, 1271

ABRS, 12-12-2018, 201804651/1/A1 e.v.

college van gedeputeerde staten van Zeeland.

Awb afdeling 3.4

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.14 lid 5, 3.10 lid 3

WABO-milieu. I.c. heeft de scheepswerf vergunning gevraagd voor een milieuneutrale wijziging. Het college dient bij vergunningverlening uit te gaan van de aanvraag. Het toetsingskader wordt derhalve gevormd door artikel 2.14, vijfde lid, en artikel 3.10, derde lid, van de Wabo. Dat het college bij de voorbereiding van het besluit in plaats van de reguliere procedure afdeling 3.4 van de Awb heeft toegepast, betekent niet dat het toetsingskader wijzigt. Daarom moet worden beoordeeld of aan de in artikel 3.10, derde lid, van de Wabo vermelde voorwaarden wordt voldaan en of het college op grond van artikel 2.14, vijfde lid, van de Wabo verplicht was de gevraagde vergunning te verlenen.

[ECLI:NL:RVS:2018:4060](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRs, 12-12-2018, 201801873/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:4088](#));
- ABRs, 12-12-2018, 201802047/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:4065](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2018, 1272

MK ABRS, 12-12-2018, 201700604/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Waalwijk.

Wet milieubeheer 1.1a

Activiteitenbesluit milieubeheer 4.5, 6.1

Activiteitenregeling milieubeheer 1.2, 4.20

ACTIVITEITENBESLUIT. Gedeeltelijke toewijzing verzoek om handhavend optreden jegens ziekenhuis. Geen aanleiding voor het oordeel dat het college handhavend moet optreden vanwege geluidsoverlast. Door de inwerkingtreding van het bestemmingsplan "Woonwijken Waalwijk" in 2006 geldt in ieder geval geen geluidzone meer. In het bestemmingsplan is geen geluidzone opgenomen. Indien een bestaande, van rechtswege geldende, zone bij wijziging van het bestemmingsplan niet in het plan wordt opgenomen, moet ervan worden uitgegaan dat de zone wordt opgeheven. Verwijzing naar ABRS 22 juni 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AT7988](#). Dit is in overeenstemming met de uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AF4382](#). In die uitspraak staat dat een geluidzone niet kan worden gewijzigd met een vergunning maar alleen door een bestemmingsplanprocedure. Dat betekent niet dat het opheffen van een geluidzone alleen expliciet kan gebeuren.

[ECLI:NL:RVS:2018:4048](#)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK Rechtbank Rotterdam, 25-04-2018 (publ. 13-12-2018), ROT 16/5923 ([ECLI:NL:RBROT:2018:3320](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2018, 1273

MK Rechtbank Oost-Brabant, 28-11-2018 (publ. 11-12-2018), SHE 17/3089

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.28 lid 3 aanhef en onder a

NATUURBESCHERMING. Afwijzing aanvraag om een nieuwe jachtakte. Gelet op de op 19 september 2018 in werking getreden Verzamelwet Justitie en Veiligheid 2018 is de rechtbank bevoegd van het beroep kennis te nemen. De minister heeft in redelijkheid kunnen vinden dat er indicaties zijn die wijzen in de richting van het verkeren door eiser in criminele kringen. Tegen de achtergrond van de vaste rechtspraak, op grond waarvan geringe twijfel aan het verantwoord zijn van het verlof al voldoende is om een verlof te weigeren, vindt de rechtbank gelet op dit alles dat de minister de jachtakte in dit geval terecht op grond van artikel 3.28, derde lid, aanhef en onder a, van de Wnb heeft geweigerd.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:5912](#)

JnB2018, 1274

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 20-11-2018 (publ. 12-12-2018), AWB 18/4195

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, lid 3

NATUURBESCHERMING. Vergunning verleend zoals bedoeld in artikel 2.7, tweede en derde lid, van de Wet Natuurbescherming (Wnb-vergunning). Programma Aanpak Stikstof 2015-2021 (PAS). Wijst het verzoek om voorlopige voorziening toe. Verwijzing naar uitspraak voorzieningenrechter van 9 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:795](#) .

[ECLI:NL:RBGEL:2018:5043](#)

Zie ook de uitspraken van dezelfde datum [ECLI:NL:RBGEL:2018:5042](#), [ECLI:NL:RBGEL:2018:5044](#), [ECLI:NL:RBGEL:2018:5045](#), [ECLI:NL:RBGEL:2018:5046](#), [ECLI:NL:RBGEL:2018:5047](#).

JnB2018, 1275

Tussenuitspraak MK Rechtbank Midden-Nederland, 29-11-2018, (publ. 10-12-2018), UTR 17/4272-T, UTR 17/4496-T en UTR 17/4905-T

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.5 lid 1

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

NATUURBESCHERMING. Beperken toegang tot de gebiedsdelen Middelpaat en Slikken van Voorne van het Natura 2000-gebied Voordelta. Toetsingsmaatstaf artikel 2.5 lid 1 Wnb.

[...] De rechtbank moet de vraag beantwoorden of verweerder de toegang tot het Natura 2000-gebied Voordelta terecht heeft beperkt. Daarvoor toetst de rechtbank verweerders beoordeling die ertoe strekt dat de beperking nodig is gelet op de instandhoudingsdoelstellingen van het gebied. Deze beoordeling is een andere dan die in het kader van de verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, waarbij op grond van een passende beoordeling moet zijn verzekerd dat de kwaliteit van de natuurlijke habitats of de habitats van soorten in het Natura 2000-gebied niet kan verslechteren of dat er geen significant verstorend effect kan zijn op de soorten waarvoor dat gebied is aangewezen. Voor de beoordeling van het 'nodig zijn' als bedoeld in artikel 2.5, eerste lid, van de Wnb is naar het oordeel van de rechtbank niet vereist dat de activiteiten die door de beperking van de toegang worden voorkomen slechts dan in aanmerking mogen worden genomen als wetenschappelijk is aangetoond of anderszins buiten twijfel staat dat deze activiteiten significante gevolgen hebben voor het desbetreffende Natura 2000-gebied. Artikel 2.5, eerste lid, van de Wnb biedt de mogelijkheid maatregelen te treffen die bijdragen aan of noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van de instandhoudingsdoelstellingen voor de soorten en habitattypen waarvoor het Natura 2000-gebied is aangewezen. Verweerder heeft beoordelingsruimte bij de beantwoording van de vraag of het nodig is dat de betreffende maatregelen worden genomen, waarbij zij acht moet slaan op het voorzorgsbeginsel dat mede ten grondslag ligt aan de toepassing van voornoemd artikel. Daarbij moet verweerder niet

alleen uitgaan van activiteiten waarvan wetenschappelijke zekerheid bestaat dat deze onherstelbare schade zullen toebrengen aan natuurwaarden, maar moet zij ook activiteiten in de besluitvorming betrekken waarvan uit de beoordeling door deskundigen volgt dat schadelijke gevolgen op de instandhoudingsdoelstellingen van de Natura 2000-gebieden onzeker zijn, maar niet kunnen worden uitgesloten. De rechtbank sluit hiermee aan bij de rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) over de toepassing van artikel 20, eerste lid, van de met ingang van 1 januari 2017 ingetrokken Natuurbeschermingswet 1998. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de ABRvS van 14 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4676](#). Uit de wetsgeschiedenis bij artikel 2.5, eerste lid, van de Wnb blijkt dat is beoogd de strekking van de grondslag voor het beperken van de toegang tot Natura 2000-gebieden ongewijzigd te handhaven. [...] Het bestreden besluit heeft een motiveringsgebrek voor zover daaraan ten grondslag is gelegd dat sprake is van dalende aantallen roodkeelduikers in het gebied Voordelta. [...] Het bestreden besluit heeft een zorgvuldigheidsgebrek voor zover niet is onderzocht of een voor de garnalenvissers minder vergaand besluit kon worden genomen. [...] [ECLI:NL:RBMNE:2018:5894](#)

Zie ook de uitspraak van de Rechtbank Midden-Nederland van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBMNE:2018:5892](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 1276

CRvB, 21-11-2018 (publ. 10-12-2018), 16/8146 WIA-PV

Raad van bestuur van het Uuwv.

Algemeen inkomensbesluit sociaalzekerheidswetten (AIB) 3:2 lid 1 aanhef en onder d
Wet inkomstenbelasting 2001 (Wet IB 2001) 3.74 aanhef en onder e

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. INKOMEN. Op grond van artikel 3:2, eerste lid, aanhef en onder d, van het Algemeen inkomensbesluit sociaalzekerheidswetten (AIB) wordt onder inkomen verstaan de belastbare winst uit onderneming. In dit artikel is tevens bepaald dat de belastbare winst uit onderneming moet worden vermeerderd met de ondernemersaftrek en de MKB-winstvrijstelling. Wat onder de ondernemersaftrek moet worden verstaan is bepaald in artikel 3.74 van de Wet inkomstenbelasting 2001 (Wet IB 2001). In artikel 3.74, aanhef en onder e, van de Wet IB 2001 is bepaald dat de stakingsaftrek onderdeel uitmaakt van de ondernemersaftrek. De bewoordingen van artikel 3:2, eerste lid, aanhef en onder d, van het AIB zijn helder.

Er is wel de verwijzing in het latere deel van artikel 3:2, eerste lid, aanhef en onder d, van het AIB naar het begrip winst zoals dat is genoemd in artikel 3.78 van de Wet IB 2001 over de meewerkaftrek, maar dat doet niet af aan de duidelijke tekst van artikel 3.74 van de Wet IB 2001.

Een aftrek zoals door appellant wordt voorgestaan, is dan ook niet mogelijk.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3930](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 1277

CRvB, 27-11-2018 (publ. 10-12-2018), 17/1849 PW

college van burgemeester en wethouders van Terneuzen.

EVRM 3

PW

PARTICIPATIEWET. De beroepsgrond dat het verbod van foltering is geschonden, omdat appellant bijstand is onthouden, slaagt niet. In artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) is bepaald dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Blijkens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie onder meer het arrest van 27 mei 2008 in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, no. 26565/05, ECHR 2008, 91, [ECLI:CE:ECHR:2008:0527JUD002656505](#)) kan het handelen of nalaten van een overheidsorgaan waardoor een betrokkene verstoken raakt van de meest basale (medische) voorzieningen, in geval van uitzonderlijke omstandigheden worden aangemerkt als schending van artikel 3 van het EVRM. De door appellant aangevoerde omstandigheid dat uitzetting uit de woning dreigde, betekent op zich niet dat sprake is van het handelen of nalaten van een overheidsorgaan waardoor een betrokkene verstoken raakt van de meest basale (medische) voorzieningen. Gelet daarop heeft het college niet in strijd met artikel 3 van het EVRM gehandeld.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3841](#)

JnB2018, 1278

CRvB, 27-11-2018 (publ. 10-12-2018), 17/3918 PW

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

PW 31 lid 2, aanhef en onder k

PARTICIPATIEWET. VRIJWILLIGERSWERK. De beroepsgrond dat het door appellant verrichte vrijwilligerswerk een voorziening gericht op arbeidsinschakeling betreft, zodat hij in aanmerking komt voor de hoge vrijwilligersvergoeding, slaagt niet. Hiervoor is van belang dat het college appellant sinds 2012 wegens medische beperkingen volledig heeft vrijgesteld van de arbeidsverplichtingen. Nu het om die reden niet mogelijk was om appellant naar regulier werk te begeleiden, kan het vrijwilligerswerk reeds daarom niet worden aangemerkt als een voorziening, gericht op de arbeidsinschakeling.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3849](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 1279

CRvB, 06-12-2018 (publ. 13-12-2018), 17/2180 AKW

Raad van bestuur van de Svb.

AKW 7c

Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen 1999 (KB 746) 27 **KINDERBIJSLAG. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante nimmer verzekerd is geweest op grond van artikel 26 van KB 746. Van een voortgezette verzekering op grond van artikel 27 van KB 746 kan dan ook geen sprake zijn. Ook is niet in geschil dat appellante gelet op de geboortedatum van haar dochter vóór 31 december 1999 geen recht had op kinderbijslag. Om deze redenen kan appellante op grond van artikel 7c van de AKW geen aanspraak maken op kinderbijslag. Dat de dochter van appellante onderwijs heeft gevolgd en daarvoor kosten zijn gemaakt, is niet relevant voor de vraag of appellante verzekerd was voor de AKW.**

[ECLI:NL:CRVB:2018:3958](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 1280

CRvB, 22-11-2018 (publ. 10-12-2018), 16/7299 WLZ-PV

Raad van bestuur van de Svb.

Verordening (EG) nr. 883/2004

Verordening (EG) nr. 987/2009

AWBZ

Wlz

AWBZ. WET LANGDURIGE ZORG. WOONPLAATS. Vastgesteld wordt, en dit is door appellant niet bestreden, dat hij gedurende zijn detentie onvrijwillig in België verbleef, dat dit verblijf van tijdelijke aard was, dat hij niet de intentie had in België te blijven en ook na zijn detentie direct is teruggekeerd naar Nederland. Niet is gebleken van omstandigheden op grond waarvan kan worden gezegd dat appellant gedurende zijn detentie het gewone centrum van zijn belangen niet in Nederland maar in België had. Geoordeeld wordt dan ook dat appellant gedurende zijn detentie zijn feitelijke verblijfplaats in België had, maar dat hij woonplaats heeft behouden in Nederland.

Dit betekent dat de Nederlandse wetgeving op appellant van toepassing was en hij als ingezetene van Nederland, ook gedurende de periode van detentie in België, verzekerd was voor de AWBZ en de Wlz.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3913](#)

JnB2018, 1281

MK Rechtbank Gelderland, 04-12-2018 (publ. 11-12-2018), 18/474

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Elburg, verweerder.

WMO 2015 2.3.5

WMO 2015. AFWIJZING FINANCIËLE TEGEMOETKOMING IN DE KOSTEN VAN DE TRAINING VAN EEN HULPHOND. De rechtbank is van oordeel dat in het geval van eiseres de training van de hulphond primair erop is gericht dat de hond leert hoe hij ervoor kan zorgen dat eiseres niet ontkoppelt raakt of paniek ontwikkelt en geen zelfverwondend gedrag gaat vertonen. In de brief van de psychiater wordt weliswaar aangegeven dat als gevolg hiervan de zelfredzaamheid en participatie van eiseres worden vergroot maar de rechtbank acht dit slechts van secundaire betekenis. Naar het oordeel van de rechtbank is met de primaire functie van de hulphond, nadat hij zijn training heeft ontvangen, dan ook een medisch of therapeutisch doel gediend. Dit betekent dat verweerder de aanvraag van eiseres om een pgb voor vergoeding van de kosten van de training van een hulphond op goede gronden heeft afgewezen.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:5165](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 1282

MK ABRS, 12-12-2018, 201800817/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkcp) 1.6

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Onder het begrip arbeid als bedoeld in artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wkcp moet niet iedere vorm van arbeid in de meest ruime zin van het woord worden verstaan.

Mede omdat in de wet niet duidelijk is geregeld wat onder arbeid moet worden begrepen, is de Afdeling van oordeel dat in dit geval de werkzaamheden die de partner van [wederpartij] in 2015 als buitenpromovendus in het kader van haar promotieonderzoek heeft verricht binnen de reikwijdte van deze bepaling vallen.

[...] kinderopvangtoeslag van [wederpartij] over 2015 definitief berekend en vastgesteld [...].

[...] De Belastingdienst/Toeslagen heeft aan het besluit [...] ten grondslag gelegd dat het doen van een promotieonderzoek geen recht op kinderopvangtoeslag geeft.

Promotieonderzoek valt niet onder de Wet studiefinanciering 2000 (hierna: de Wsf 2000). Kinderopvangtoeslag is bij promotieonderzoek alleen mogelijk als de promovendus wordt

betaald en dus via het verrichten van arbeid recht op kinderopvangtoeslag kan hebben, aldus de Belastingdienst/Toeslagen.

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2439](#)) heeft een ouder met een partner ingevolge artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wkkg aanspraak op kinderopvangtoeslag, indien de partner in Nederland, een andere lidstaat of Zwitserland, woont en daar arbeid verricht. Hieruit volgt niet dat een ouder met een partner slechts aanspraak heeft op kinderopvangtoeslag als die partner een inkomen heeft in de zin van de Wet IB 2001. De letterlijke tekst biedt hiervoor geen aanknopingspunten. [...]

De Afdeling heeft in voornoemde uitspraak van 18 juli 2018 verder overwogen dat arbeid in de zin van artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wkkg in beginsel betaalde arbeid betreft, maar dat daarbij uitzonderingen denkbaar zijn zoals in het geval dat heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 12 oktober 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2703](#)). Met die overweging heeft de Afdeling tot uitdrukking willen brengen dat onder het begrip arbeid als bedoeld in voornoemde bepaling niet iedere vorm van arbeid in de meest ruime zin van het woord moet worden verstaan. Uit de wetsgeschiedenis kan worden afgeleid dat het niet de bedoeling van de wetgever is geweest om bijvoorbeeld personen die werkzaamheden zoals vrijwilligerswerk en mantelzorg verrichten aanspraak te laten maken op kinderopvangtoeslag (Handelingen Tweede Kamer 2003-2004, 22 april 2004, nr. 70, p. 4599).

De Afdeling is, mede omdat in de wet niet duidelijk is geregeld wat onder arbeid moet worden begrepen, van oordeel dat de werkzaamheden die de partner van [wederpartij] in 2015 als buitenpromovendus in het kader van haar promotieonderzoek heeft verricht binnen de reikwijdte van deze bepaling vallen. Haar werkzaamheden komen zodanig overeen met de werkzaamheden die werden verricht in het geval dat heeft geleid tot de uitspraak van 18 juli 2018, dat haar werkzaamheden als arbeid in de zin van artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder a, van de Wkkg moeten worden aangemerkt. In die uitspraak is geoordeeld dat de werkzaamheden van een promovendus met een beurs als arbeid in de zin van die bepaling moeten worden gekwalificeerd. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat geen grond bestaat voor het oordeel dat [wederpartij] en zijn partner niet tot de doelgroep behoren die recht heeft op kinderopvangtoeslag. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:4074](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2018:4073](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB2018, 1283

ABRS, 12-12-2018, 201705462/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 2.22 lid 1

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. Ambtshalve gegeven van vertrek in basisregistratie personen opgenomen.

De enkele omstandigheid dat [appellant] na het primaire besluit aangifte heeft gedaan van adreswijziging doet niet af aan het algemene belang dat de gegevens over zijn verblijf voorafgaand aan die aangifte correct in de brp worden geregistreerd. Het college had nog belang bij de handhaving van het primaire besluit.

In dit geval is niet voldaan aan het vereiste van een gedegen adresonderzoek. Strijd met artikel 2.22 lid 1 Wet brp.

[...] ambtshalve per 24 april 2015 het gegeven van het vertrek van [appellant] uit Nederland in de basisregistratie personen (brp) opgenomen.

[...] het betoog [...], dat het college ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar, gelet op de aangifte op 1 april 2016 naar aanleiding waarvan een adreswijziging met terugwerkende kracht per 28 maart 2016 in de brp is geregistreerd, geen belang had bij de handhaving van het besluit van 29 maart 2016 en dat besluit om die reden had moeten herroepen [...] faalt, omdat de enkele omstandigheid dat [appellant] op 1 april 2016 aangifte heeft gedaan van adreswijziging niet afdoet aan het algemene belang dat de gegevens over zijn verblijf voorafgaand aan die aangifte correct in de brp worden geregistreerd.

[...] Uit [...] uitspraken van de Afdeling van 13 april 2016 [ECLI:NL:RVS:2016:977](#) en 17 augustus 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2270](#), volgt dat één van de ingevolge artikel 2.22, eerste lid, van de Wet brp geldende vereisten om ambtshalve het gegeven van het vertrek van een ingezetene uit Nederland in de brp te kunnen opnemen inhoudt, dat die ingezetene niet daadwerkelijk woont, en derhalve niet in persoon bereikbaar is, op zijn in de brp geregistreerde woonadres. Uit artikel 2.22, tweede lid, gelezen in samenhang met het eerste lid, van de Wet brp volgt dat aan dit vereiste moet zijn voldaan op de dag waarop het desbetreffende voornemen tot ambtshalve opneming in de brp van het gegeven van het vertrek uit Nederland wordt bekendgemaakt. Het adresonderzoek strekt er onder meer toe te onderzoeken of aan dit vereiste is voldaan. Artikel 2.22, eerste lid, vereist dat dit onderzoek gedegen is.

De Afdeling is van oordeel dat in dit geval niet aan het vereiste van gedegen adresonderzoek is voldaan. [...] Blijkens het besluit [...] heeft het college de signalen uit de buurt, de informatie over waterverbruik en hetgeen tijdens huisbezoeken is geconstateerd ten grondslag gelegd aan zijn conclusie dat [appellant] per 24 april 2015 niet meer in de woning woont. [...] Weliswaar heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht geoordeeld dat [appellant] met een foto van de meterstand van de watermeter met meternummer EAA182478 de inhoud van voormelde e-mail van Brabant Water van 23 mei 2015 niet heeft weerlegd, maar dat laat onverlet dat uit die e-mail niet blijkt of de registratie van de stand van die watermeter, zoals die bij Brabant Water bekend is, een weergave is van het werkelijke gebruik op het adres, dan wel uitsluitend van het door de afnemer opgegeven gebruik. Evenmin blijkt uit die e-mail dat Brabant Water de registratie van die watermeter na 4 februari 2015, de datum waarop [appellant] aangifte heeft gedaan van verblijf op het adres, nog heeft bijgewerkt. De Afdeling heeft de wijze waarop de in die e-mail van 23 mei 2015 vermelde registratie bij

Brabant Water tot stand is gekomen ter zitting aan de orde gesteld. Het college heeft daarover ter zitting geen duidelijkheid verschaft. Reeds daarom kan het inwinnen van informatie bij Brabant Water in dit geval niet als gedegen adresonderzoek worden aangemerkt. In het kader van het adresonderzoek heeft één huisbezoek plaatsgevonden, te weten op 23 september 2015. Het tijdens dat huisbezoek uitgevoerde onderzoek kan evenmin als gedegen adresonderzoek worden aangemerkt, omdat dat onderzoek is uitgevoerd nadat bijna vijf maanden waren verstreken sinds het voornemen was bekendgemaakt, terwijl uit het proces-verbaal vermelde bevindingen van dat onderzoek niet kan worden afgeleid dat daarbij is onderzocht of [appellant] ten tijde van die bekendmaking nog in de woning woonde. Dat [appellant] heeft geweigerd medewerking te verlenen aan onderzoek in de woning doet daaraan niet af, reeds omdat het college dat verzoek niet op enige wettelijke grondslag heeft gebaseerd. [...] besluit komt wegens strijd met artikel 2.22, eerste lid, van de Wet brp voor vernietiging in aanmerking. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:4050](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 1284

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 30-11-2018 (publ. 17-12-2018), AWB 18/1817

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

REGULIER. Geen legesvrijstelling met terugwerkende kracht. Bij besluit van 25 april 2017 is aan eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'tijdelijk humanitair (medische behandeling)' verleend. Eiseres heeft hiervoor leges betaald.

Bij WBV 2017/8 heeft verweerder met ingang van 1 september 2017 zijn beleid voor medische zaken aangepast. Hierdoor zijn niet langer leges verschuldigd voor aanvragen om een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'medische behandeling', indien de vreemdeling direct voorafgaand de aanvraag één jaar aaneengesloten uitstel van vertrek op grond van artikel 64 van de Vw 2000 heeft gehad.

Eiseres heeft aangevoerd dat zij ook vrijgesteld moet worden van de verplichting om leges te betalen. Zij heeft hierbij gewezen op de brief van 11 april 2017 van de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie aan de Tweede Kamer waaruit blijkt dat de legesverplichting komt te vervallen.

Naar het oordeel van de rechtbank is deze brief echter onvoldoende om daaraan het gerechtvaardigd vertrouwen te ontleen dat de aanvraag van eiseres

legesvrij was. De brief is slechts een vooraankondiging van de wijziging die op een later moment zal worden ingevoerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14946](https://ecli.nl/RBDHA:2018:14946)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 1285

MK ABRS, 14-12-2018, 201710284/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 a b

ASIEL. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat, hoewel de situatie voor de Kachin zorgelijk is, er geen aanleiding is hen aan te merken als groep die in Myanmar systematisch wordt blootgesteld aan vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, dan wel aan ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

De vreemdeling heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer zonder meer zijn dienstplicht voor de KIA zal moeten vervullen.

De vreemdeling is afkomstig uit Waingmaw in de staat Kachin in Myanmar. Hij is christen en behoort tot de Kachin-bevolkingsgroep. De vreemdeling heeft van 2011 tot aan zijn vertrek naar Nederland in een ontheemdenkamp gewoond. Deze uitspraak gaat onder meer over de vraag of de vreemdeling wegens het behoren tot de Kachin in Myanmar te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of voor ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000).

Deze uitspraak heeft ook betekenis voor andere vreemdelingen uit Myanmar die, omdat zij behoren tot de Kachin, vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of voor ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 aan hun asielaanvraag ten grondslag leggen. Gelet hierop en op de actualiteitswaarde van de uitspraak, betreft de Afdeling bij haar oordeel ook de stukken waar partijen pas na de aangevallen uitspraak een beroep op hebben gedaan. [...]

Uit de overgelegde stukken komt naar voren dat in de staat Kachin mensenrechtenschendingen voorkomen waarvan voornamelijk leden van de gelijknamige bevolkingsgroep het slachtoffer zijn. De staatssecretaris heeft zich echter terecht op het standpunt gesteld dat uit de stukken ook volgt dat mensenrechtenschendingen met name worden gepleegd in de conflictgebieden en vooral lijken samen te hangen met gevechtshandelingen die met enige regelmaat plaatsvinden tussen het regeringsleger en de KIA. [...] Dat de Kachin door de overheid in Myanmar als groep worden vervolgd, dan wel worden blootgesteld aan ernstige schade is niet gebleken en vindt ook geen bevestiging in de in 3.6 weergegeven verklaring van [persoon] waarin staat dat veel Kachin vrij kunnen leven. Wel blijkt uit de stukken dat met name ontheemden worden beperkt in hun bewegingsvrijheid, te maken kunnen krijgen met discriminatie en in toenemende mate problemen ondervinden om in hun levensonderhoud te voorzien. De

staatssecretaris heeft zich echter terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een zodanig ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor de Kachin onmogelijk is om op sociaal en maatschappelijk gebied te functioneren. Verder ondersteunt het in 3.4 genoemde artikel uit The Guardian het standpunt van de staatssecretaris dat, in de gebieden waar de KIA het effectieve gezag uitoefent, de christelijke Kachin vrij zijn hun geloof te belijden. Wat betreft de situatie in het door de regering gecontroleerde gebied, waar het merendeel van de Kachin woont, is van belang dat de Myanmarese grondwet het christendom als godsdienst erkent. Wel worden christenen geconfronteerd met door de autoriteiten opgelegde beperkingen. [...] Uit de stukken blijkt echter niet dat deze beperkingen van dien aard zijn dat het voor christenen in het algemeen en de Kachin in het bijzonder niet mogelijk is hun geloof te praktiseren. De staatssecretaris heeft zich gelet op het vorenstaande terecht op het standpunt gesteld dat, hoewel de situatie voor de Kachin zorgelijk is, er geen aanleiding is hen aan te merken als groep die in Myanmar systematisch wordt blootgesteld aan vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, dan wel aan ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. De eerst in hoger beroep door partijen ingebrachte stukken bevestigen het oordeel van de rechtbank. [...]

Uit de hiervoor weergegeven informatie volgt niet zonder meer dat iedere Kachin zodra hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt zijn dienstplicht voor de KIA moet vervullen. Uit de informatie van UNHCR blijkt immers dat per huishouden één volwassene de dienstplicht in de KIA moet vervullen. [...] Het rapport van Amnesty International spreekt van een dienstplicht voor de KIA voor iedereen van achttien jaar en ouder die 'readily available' is. Hoewel de overgelegde stukken melding maken van gevallen van gedwongen rekrutering door de KIA, blijkt er niet uit dat dit op zodanig grote schaal gebeurt dat aannemelijk is dat ook de vreemdeling daarvan het slachtoffer zal worden. Verder blijkt uit de hiervoor weergegeven informatie dat het risico voor de Kachin op gedwongen rekrutering door het regeringsleger laag is. De staatssecretaris heeft er in dit verband voorts niet ten onrechte op gewezen dat de gedwongen inzet van de Kachin in het regeringsleger kan leiden tot loyaliteitsconflicten.

Gelet op het voorgaande heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer zonder meer zijn dienstplicht voor de KIA zal moeten vervullen.

[ECLI:NL:RVS:2018:4026](#)

JnB2018, 1286

MK ABRS, 14-12-2018, 201802835/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 Vw 2000 29 lid 1 a b

ASIEL. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding is moslims, niet zijnde Rohingya, aan te merken als groep die in Myanmar systematisch wordt blootgesteld aan vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dan wel aan ernstige schade in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

De vreemdeling is afkomstig uit Mandalay in Myanmar en is moslim. Deze uitspraak gaat onder meer over de vraag of de vreemdeling als moslim, niet behorend tot de Rohingya,

in Myanmar te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of voor ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000).

Deze uitspraak heeft ook betekenis voor andere vreemdelingen uit Myanmar die, omdat zij moslim zijn, maar niet tot de Rohingya behoren, vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of voor ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 aan hun asielaanvraag ten grondslag leggen. Gelet hierop en op de actualiteitswaarde van de uitspraak, betreft de Afdeling bij haar oordeel ook informatie en standpunten die partijen pas na de aangevallen uitspraak hebben ingebracht. [...]

Uit de ingebrachte stukken blijkt dat mensenrechtenschendingen tegen moslims voornamelijk voorkomen in de staat Rakhine, waarvan vooral de Rohingya het slachtoffer zijn, en in de conflictgebieden in de staten Shan en Kachin in het noorden van Myanmar, waar het nationale leger en plaatselijke groepen verwickeld zijn in een gewapende strijd. Van een gewapend conflict in de stad Mandalay, waar de vreemdeling vandaan komt, dan wel in de gelijknamige regio, blijkt uit de stukken niet. Verder komt uit de stukken naar voren dat de situatie van de Rohingya in de staat Rakhine een negatieve invloed heeft gehad op de bejegening van andere moslimgroepen elders in het land, met name door boeddhistische nationalist. Dit heeft in een aantal gevallen geleid tot maatschappelijk geweld. Dat moslims, niet zijnde Rohingya, systematisch slachtoffer zijn van geweld is echter niet gebleken. Ook hebben zij in toenemende mate te maken met antimoslimsentimenten en discriminatie. Zo wordt in de stukken onder meer melding gemaakt van beperkingen in bewegingsvrijheid en onderwijs- en loopbaanmogelijkheden, ongelijke behandeling door de politie en problemen bij het aanvragen van officiële documenten. De staatssecretaris heeft zich echter terecht op het standpunt gesteld dat moslims, niet zijnde Rohingya, door discriminatie in het algemeen niet zo ernstig in hun bestaansmogelijkheden worden bedreigd dat zij niet op maatschappelijk en sociaal gebied kunnen functioneren. Tot slot blijkt uit de stukken dat de Myanmarese grondwet de islam als godsdienst erkent, maar dat moslims wel worden geconfronteerd met door de autoriteiten opgelegde beperkingen. Zo is voorafgaande toestemming nodig voor het houden van geloofsbijeenkomsten in het openbaar en worden nauwelijks vergunningen verstrekt voor de bouw of restauratie van moskeeën. Deze beperkingen zijn echter niet van dien aard dat het voor moslims, niet zijnde Rohingya, niet mogelijk is de islam te praktiseren.

De staatssecretaris heeft zich gelet op het voorgaande terecht op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding is moslims, niet zijnde Rohingya, aan te merken als groep die in Myanmar systematisch wordt blootgesteld aan vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dan wel aan ernstige schade in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. De pas in hoger beroep door partijen ingebrachte stukken bevestigen het oordeel van de rechtbank.

[ECLI:NL:RVS:2018:4027](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum met zaaknr. 201802837/1/V2, [ECLI:NL:RVS:2018:4028](#). In deze zaak is de vreemdeling afkomstig uit

Yangon in Myanmar en is moslim. De Afdeling heeft hier eveneens ontkennend geantwoord op de vraag of de vreemdeling als moslim, niet behorend tot de Rohingya, in Myanmar te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of voor ernstige schade als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de de Vw 2000.

JnB2018, 1287

MK ABRS, 13-12-2018, 201709876/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.119

ASIEL. Artikel 3.119 van het Vb 2000 beperkt niet de bevoegdheid van de staatssecretaris tot het uitbrengen van een nieuw voornemen tot die gevallen waarin sprake is van een nieuw feit of nieuwe omstandigheid.

De staatssecretaris klaagt terecht dat de rechtbank er ten onrechte van is uitgegaan dat artikel 3.119 van het Vb 2000 zijn bevoegdheid tot het uitbrengen van een nieuw voornemen beperkt tot die gevallen waarin sprake is van een nieuw feit of nieuwe omstandigheid. Artikel 3.119 van het Vb 2000 is een procedurele zorgvuldigheidseis die ertoe strekt dat, in geval één van de in dat artikel genoemde omstandigheden zich voordoet, een nieuw voornemen wordt uitgebracht om te voorkomen dat een vreemdeling in het uiteindelijke besluit wordt overvallen door nieuwe feiten of door een nieuwe weging of beoordeling zonder dat hij - voordat dat besluit is genomen - daarop heeft kunnen reageren.

Indien de staatssecretaris een nieuw voornemen tot afwijzing van de aanvraag uitbrengt en dit in een besluit herhaalt en inlast, moet de rechter toetsen of de door de staatssecretaris in dit besluit gegeven motivering deugdelijk is. Nu de staatssecretaris niet in een eerder besluit, maar in een eerder voornemen het standpunt heeft ingenomen dat een deel van het asielrelaas van de vreemdeling geloofwaardig wordt geacht, brengt - anders dan de rechtbank heeft overwogen - geen rechtsregel met zich dat hij in het besluit van 3 november 2017 had moeten motiveren waarom hij in het nieuwe voornemen tot een ander inzicht is gekomen. De Afdeling wijst in dit kader op haar uitspraak van 28 februari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ4449](#). Gezien het vorenstaande heeft de vreemdeling, anders dan hij in zijn schriftelijke uiteenzetting stelt, dan ook geen gerechtvaardigd vertrouwen kunnen ontleenen aan de in het eerdere voornemen ingenomen standpunten en had hij er rekening mee moeten houden dat de staatssecretaris daarvan kon terugkomen.

[ECLI:NL:RVS:2018:4116](#)

JnB2018, 1288

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 20-11-2018 (publ. 17-12-2018), AWB 17/6171

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Gelet op het arrest A. en S. van 12 april 2018 van het Hof van Justitie van de Europese Unie [[ECLI:EU:C:2018:248](#)] moet de leeftijd van

referent ten tijde van zijn asielaanvraag als peilmoment worden gehanteerd. Niet langer in geschil is dat referent ten tijde van zijn asielverzoek meerderjarig was en niet onder de reikwijdte van het arrest A. en S. valt. Het betoog van eisers dat referent als jongvolwassene moet worden aangemerkt, slaagt niet. Het beleid, zoals neergelegd in paragraaf C2/4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 voor jongvolwassenen ziet op de situatie dat de referent zijn meerderjarige kind dat jongvolwassen is, wil laten nareizen. In het geval van eisers is juist referent de jongvolwassene. Verweerder heeft zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat eisers niet vallen onder de in artikel 29, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, genoemde categorieën. Verweerder heeft dan ook de mvv-aanvraag in redelijkheid kunnen afwijzen. Artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 biedt voor verdere afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM dan de afweging die daarin reeds besloten ligt, geen ruimte. Verder bestond voor verweerder geen ruimte op grond van artikel 4:84 van de Awb van het beleid af te wijken. Ook van schending van de hoorplicht is geen sprake. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14884](https://ecli.nl/RBDHA:2018:14884)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 1289

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 05-12-2018 (publ. 11-12-2018), NL18.18936

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Wetsdecreet Italië. Niet gebleken dat het decreet voor asielzoekers zoals eiser, zijnde een alleenstaande meerderjarige man, een verslechtering met zich brengt.

De rechtbank is van oordeel dat de thans voorhanden zijnde informatie onvoldoende concrete aanwijzingen oplevert om aan te nemen dat verweerder in het onderhavige geval ten aanzien van Italië niet langer kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Voor vreemdelingen zoals eiser, zijnde een meerderjarige alleenstaande man, kan op grond van die informatie niet worden vastgesteld dat hij bij terugkeer naar Italië, wat betreft opvangvoorzieningen, in een slechtere positie zal geraken dat hem ten tijde van de behandeling van zijn eerste asielaanvraag in Italië ten deel is gevallen. Er zijn geen concrete aanwijzingen om aan te nemen dat eiser ten tijde van de behandeling van zijn asielaanvraag in Italië behoorde tot de groep personen aan wie toegang tot het SPRAR-opvangsysteem werd verleend en nu, anders dan destijds, niet meer voor SPRAR-opvang in aanmerking zou komen. In die zin is niet gebleken dat het decreet voor asielzoekers zoals eiser een verslechtering met zich brengt. Voor zover eiser onder verwijzing naar het arrest Tarakhel betoogt dat hij thans als slachtoffer van mensenhandel wel aanspraak zou moeten kunnen maken op een SPRAR-opvangplaats,

dan wel dat er vanwege de Italiaanse autoriteiten aanvullende garanties gevraagd moeten worden alvorens hij kan worden overgedragen naar Italië, kan dit betoog niet slagen. In het voorgaande is immers reeds geoordeeld dat eiser het gestelde dat hij slachtoffer is van mensenhandel in de door hem gestelde zin, niet aannemelijk heeft gemaakt.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14590](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, van dezelfde datum [ECLI:NL:RBDHA:2018:14591](#).

JnB2018, 1290

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 11-12-2018 (publ. 12-12-2018), NL18.17854 en NL18.17856

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Wetsdecreet Italië. Ten aanzien van extra-kwetsbare asielzoekers, met uitzondering van onbegeleide minderjarigen, is de situatie ten aanzien van overdracht aan Italië terug bij die welke heeft geleid tot het Tarakhel-arrest. Verweerder mag eiseressen daarom niet zonder nader onderzoek en na het verkrijgen van individuele, op de situatie van eiseressen toegespitste garanties voor een adequate opvang aan Italië overdragen.

Verweerder heeft niet gesteld dat de opvangomstandigheden in Italië voor Dublinclaimanten - zoals eiseressen - sinds het Tarakhel-arrest

[\[ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712\]](#) substantieel zijn verbeterd. Evenmin heeft verweerder gemotiveerd weersproken dat die omstandigheden zijn verslechterd. De rechtbank kan echter in het midden laten of die omstandigheden inderdaad, zoals eiseressen stellen, nog verder zijn verslechterd, omdat de situatie waarvan in het Tarakhel-arrest is uitgegaan al zo slecht was dat extra-kwetsbare personen niet zonder nader onderzoek en pas na het verkrijgen van aanvullende garanties van de Italiaanse autoriteiten mochten worden overgedragen.

In zijn beslissing inzake H. e.a. tegen Zwitserland (overweging 22)

[\[ECLI:CE:ECHR:2018:0515DEC006798116\]](#) heeft het EHRM onder meer overwogen:

“The Court does not see any indication that the Italian authorities would fail to honour their assurance to accommodate the applicants in a SPRAR reception centre designed for families with minor children.”

Naar thans vaststaat, is het sinds 5 oktober 2018 - krachtens het eerder genoemde decreet - niet meer toegelaten gezinnen met minderjarige kinderen in voor hen ontworpen SPRAR opvangcentra te huisvesten. Dat die situatie misschien kan wijzigen als de meerderheid in het Italiaanse parlement zich verzet tegen de eigen regering, zoals verweerder heeft opgemerkt, is een onzekere gebeurtenis in de toekomst waarop de rechtbank haar oordeel niet zal baseren.

Het moet er dan ook voor worden gehouden dat ten aanzien van extra-kwetsbare asielzoekers, met uitzondering van onbegeleide minderjarigen, de situatie ten aanzien van overdracht aan Italië terug is bij die welke heeft geleid tot het Tarakhel-arrest.

Verweerder mag eiseressen daarom niet zonder nader onderzoek en na het verkrijgen van individuele, op de situatie van eiseressen toegespitste garanties voor een adequate opvang aan Italië overdragen. Nu het bestreden besluit een overdracht zonder zulke garanties behelst, is het niet na zorgvuldig onderzoek en met inachtneming van de betrokken belangen tot stand gebracht. Het dient reeds op die gronden te worden vernietigd. De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14650](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2018/14650)

JnB2018, 1291

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 11-12-2018 (publ. 12-12-2018), NL18.17455

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Wetsdecreet Italië. De situatie in Italië is nog steeds niet te vergelijken met de omstandigheden die zijn gedocumenteerd in het M.S.S.-arrest. Niet extra-kwetsbare asielzoekers zijn, net als vóór de inwerkingtreding van het decreet van eind september, voor opvang aangewezen op een systeem dat gebreken vertoont, maar blijkens recente uitspraken van de AbRvS, het EHRM en het HvJ EU niet leidt tot de conclusie dat een substantieel gevaar bestaat voor strijd met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Verder blijkt uit de aangehaalde algemene bronnen noch uit de stellingen van eiser dat sprake zou zijn van willekeurige detentie van asielzoekers.

Naar het oordeel van de rechtbank kunnen de Nederlandse autoriteiten niet onkundig zijn van de verslechterde algemene situatie voor asielzoekers, onder wie teruggestuurde Dublin-claimanten, in Italië. Nu eiser zich gemotiveerd erop heeft beroepen dat voor hem bij overdracht aan dat land een behandeling dreigt die in strijd is met artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM, moet verweerder aannemelijk maken dat zulks niet het geval is. Een algemeen beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel volstaat niet.

Verweerder heeft ter zitting aangevoerd dat een substantiële dreiging voor overschrijding van de (hoge) drempel van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM niet bestaat. De situatie in Italië is, ondanks recente ontwikkelingen, nog steeds niet te vergelijken met de omstandigheden die zijn gedocumenteerd in het M.S.S.-arrest [[ECLI:CE:ECHR:2011:0121JUD003069609](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2011/0121jud003069609)]. Van een volledig falen van het asielstelsel met gevolgen als destijds in Griekenland is ook thans geen sprake. Verzoeken om internationale bescherming worden door de Italiaanse autoriteiten in behandeling genomen. Het weigeren asielzoekers toe te laten (push-back) door de Italiaanse autoriteiten gebeurt incidenteel en dit treft geen Dublin-claimanten zoals eiser.

De rechtbank volgt verweerder in dat standpunt en overweegt dat verweerder in dit geval aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan. Zij neemt daarbij in aanmerking dat blijkens dezelfde algemene bronnen als hiervoor zijn aangehaald in het afgelopen jaar zo'n 40 procent van de asielaanvragers in Italië een verblijfsvergunning heeft gekregen.

Niet extra-kwetsbare asielzoekers zijn, net als vóór de inwerkingtreding van het decreet van eind september, voor opvang aangewezen op een systeem dat gebreken vertoont, maar blijkens recente uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, het EHRM en het HvJ EU niet leidt tot de conclusie dat een substantieel gevaar bestaat voor strijd met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Verder blijkt uit de aangehaalde algemene bronnen noch uit de stellingen van eiser dat sprake zou zijn van willekeurige detentie van asielzoekers. Uit de aangehaalde weergave van het decreet van de Italiaanse regering door ECRE en de informatie die verweerder daarover heeft verschaft kan op dit moment slechts worden afgeleid dat detentie mogelijk wordt gemaakt ter vaststelling van de identiteit van asielzoekers (wat ook in Nederland mogelijk is) en dat de detentie-omstandigheden bij uitzetting kunnen verslechteren.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14649](https://ecli.nl/RBDHA:2018:14649)

JnB2018, 1292

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 17-12-2018, NL18.19370

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Wetsdecreet Italië. Door het uitsluiten van bepaalde categorieën vreemdelingen van deze opvang wordt eiser, als niet-kwetsbaar persoon, dus niet in directe zin getroffen, omdat niet-kwetsbare asielzoekers net als voorheen aangewezen zijn op de CAS- of de CARA-opvangfaciliteiten. De algehele omstandigheden in het Italiaanse opvangsysteem, en dus ook in de reguliere CAS- of CARA-opvang, zijn niet zodanig dat die in de weg staan aan overdracht.

Staat het Italiaanse wetsdecreet, op grond waarvan sommige categorieën vreemdelingen worden uitgesloten van opvang in een SPRAR-locatie, in de weg aan overdracht van een niet-kwetsbare asielzoeker aan Italië? De rechtbank stelt vast dat eiser het standpunt van verweerder dat niet-kwetsbare asielzoekers voor inwerkingtreding van het decreet ook al niet in aanmerking kwamen voor opvang in een SPRAR-locatie niet betwist. Door het uitsluiten van bepaalde categorieën vreemdelingen van deze opvang wordt eiser, als niet-kwetsbaar persoon, dus niet in directe zin getroffen, omdat niet-kwetsbare asielzoekers net als voorheen aangewezen zijn op de CAS- of de CARA-opvangfaciliteiten. De algehele omstandigheden in het Italiaanse opvangsysteem, en dus ook in de reguliere CAS- of CARA-opvang, zijn niet zodanig dat die in de weg staan aan overdracht. Eiser stelt verder dat de maatregelen tot gevolg hebben dat (kwetsbare) asielzoekers opgevangen moeten worden in reguliere opvangcentra. Daardoor zijn minder opvangplekken beschikbaar voor overige asielzoekers en loopt eiser naar eigen zeggen bij overdracht het reële risico verstoken te blijven van opvang. De rechtbank is van oordeel dat eiser dit betoog onvoldoende heeft onderbouwd. Uit de door eiser overgelegde stukken blijkt niet dat er concrete aanwijzingen zijn dat Dublinclaimanten, zoals eiser, na overdracht ten gevolge van de nieuwe maatregelen verstoken zullen blijven van opvang. Dit kan ook niet worden afgeleid uit de vermelding in artikel 12, zevende lid, van het decreet dat de realisatie van de voorschriften die in dit artikel worden genoemd niet mogen leiden tot nieuwe of hogere kosten voor de openbare

financiën. Het is aan eiser om (met stukken) aannemelijk te maken dat er concrete aanwijzingen zijn dat Italië zijn internationale (opvang)verplichtingen niet nakomt. Nu die onderbouwing ontbreekt, ligt het niet op de weg van verweerder om onderzoek te verrichten naar de gevolgen van het decreet voor de opvang van over te dragen niet-kwetsbare asielzoekers. Eiser heeft ook gewezen op de maatregel in het decreet om de (nationale) humanitaire verblijfsstatus af te schaffen. Verweerder heeft terecht gesteld dat het betoog van eiser dat deze afschaffing zal leiden tot een toename van asielaanvragen niet van een nadere onderbouwing is voorzien en dus speculatief is. In het licht hiervan bestond voor verweerder in zoverre evenmin aanleiding om nader onderzoek te verrichten naar de gevolgen van het decreet.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14987](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/uri/ECLI:NL:RBDHA:2018:14987)

[Naar inhoudsopgave](#)